

krijgen'. Het is leren luisteren naar de taal van het leven zelf. Het is leren vertrouwen op de subtiele signalen die je dagelijks ontvangt. Het is de bereidheid om te voelen dat je gedragen wordt, begeleid wordt en nooit alleen bent. Het is de erkenning dat jouw ziel niet afgesneden is van de bron, maar ermee verbonden is als een druppel met de oceaan.

De vraag is dus niet: Ben ik geschikt als medium? De vraag is: durf ik te luisteren naar wat ik al voel? Durf ik stil te worden, zodat ik kan horen wat al aanwezig is? Durf ik de controle los te laten en me te openen voor een andere vorm van intelligentie dan ik gewend ben? Dat is de echte uitdaging. Niet het talent, maar de overgave. Niet het vermogen, maar het vertrouwen.

Ik geloof dat iedereen die bereid is om te luisteren, te voelen en te oefenen, in staat is om een dieper spiritueel bewustzijn te ontwikkelen. Dat kan leiden tot mediumschap in de traditionele zin, maar het kan ook leiden tot iets heel anders: 'een leven met meer betekenis, meer liefde en meer rust'. Mediumschap is niet het doel, maar een uitdrukking van een dieper proces: wakker worden als ziel.

Niet iedereen wordt leraar, een healingmedium of spreker. Maar iedereen kan groeien in bewustzijn. Iedereen kan zich openen voor inspiratie. Iedereen kan de aanwezigheid van liefde ervaren, ook als die onzichtbaar is. Je hoeft niet te presteren om verbonden te zijn met de spirituele wereld. Je hoeft je alleen te herinneren wie je bent. Een ziel in een menselijk lichaam, hier om te ervaren, te groeien en om lief te hebben.

Je bent niet afgesneden van de spirituele wereld; je komt eruit voort. En daarom is mediumschap geen privilege, maar een mogelijkheid. Geen mysterie, maar een herinnering. Iedereen kan dit pad bewandelen, op zijn eigen manier, in zijn eigen tempo, zonder druk, oordeel of vergelijking. Het begint niet bij wat je kunt, maar bij wie je bent. En wie je bent, is groter, liefdevoller en wijzer dan je ooit hebt durven geloven.

Inleiding

Dit boek is ontstaan vanuit mijn eigen rouw. Vanuit een verlies dat mijn leven stilzette en vragen opriep waarvoor geen woorden bestonden. Ik was jong toen de dood ineens dichtbij kwam, te dichtbij en niets van wat ik tot dan toe geloofde of begreep, bood houvast. De wereld ging door, maar voor mij leek alles even stil te staan. De vraag die bleef terugkomen, was eenvoudig en tegelijkertijd allesomvattend: waar ga je naartoe als je doodgaat?

Ik herinner me momenten waarop ik alleen was, vaak 's avonds, wanneer de dag tot rust kwam en de stilte harder binnenkwam dan overdag. Dan voelde ik het gemis het sterkst. Niet alleen het missen van een persoon, maar het verlies van zekerheid. Het idee dat iemand er ineens niet meer was, dat een leven zomaar kon stoppen, maakte me bang. Ik zocht geen verklaringen, ik zocht nabijheid. Iets of iemand die me kon laten voelen dat liefde niet zomaar verdwijnt.

Die vraag liet me niet meer los. Niet omdat ik antwoorden zocht uit nieuwsgierigheid, maar omdat ik moest weten of liefde echt ophoudt wanneer iemand sterft, of alles wat betekenis had zomaar kan verdwijnen en of de band die je voelt met iemand werkelijk kan worden doorsneden. In mijn rouw was er verwarring, verdriet en een diep verlangen naar continuïteit. Naar een vorm van blijven.

Het heeft me jaren gekost om te begrijpen dat de dood niet het tegenovergestelde is van leven, maar een verschuiving van bewustzijn. Een beweging van vorm naar essentie. Dat inzicht kwam niet ineens. Het groeide langzaam, door ervaring, door momenten van stilte, door het durven toelaten van wat ik voelde, ook toen ik het nog niet kon plaatsen.

Via het mediumschap begon ik antwoorden te vinden. Niet als vaststaande waarheden, maar als ervaringen die me stap voor stap vertrouwen gaven. Ik ontdekte dat de spirituele wereld geen verre of abstracte plek is, maar een werkelijkheid die dichtbij is en met ons verweven blijft. In een gevoel van rust dat onverwacht over me heen kwam, in inspiratie die niet uit mijn hoofd leek te komen en in een aanwezigheid die niet verdween, ook niet toen het gemis scherp bleef.

In de samenwerking met mijn gids John werd dat besef verdiept. Niet omdat hij mij iets moest bewijzen, maar omdat de verbinding voelbaar was. Als relatie, als herinnering en als een zachte, constante aanwezig-

heid die me liet ervaren dat liefde niet ophoudt bij de dood. Dat afscheid geen breuk hoeft te zijn, maar een verandering van vorm.

Medium tussen twee werelden is niet geschreven om te overtuigen of om antwoorden op te leggen. Het is geschreven vanuit mijn eigen zoektocht, mijn twijfel en mijn rouw. Het wil geen waarheid verkondigen, maar een deur openen. Een 'uitnodiging' om zelf te voelen, te herinneren en te onderzoeken wat er misschien al in je leeft.

Ik hoop dat de woorden in dit boek, zowel die van mij als die van John, je mogen raken op de plek waar rouw het voelbaarst is.

Misschien bieden ze troost. Misschien herkenning. Misschien stellen ze je gerust in momenten van gemis of onzekerheid. Of misschien laten ze je simpelweg voelen dat je niet alleen bent met je vragen.

Dit boek is een reis tussen twee werelden. Een ontmoeting in het midden, daar waar leven en dood elkaar raken. Een herinnering aan liefde die niet verdwijnt, ook wanneer alles verandert.

Welkom tussen twee werelden.